

# DILLUNS

Pere Cornellas

Quan escric aquest article, som quarts a la Lliga i seguim vius a la UEFA i a la Copa del Rei. Diuen els que hi entenen que l'equip està creixent i que ara anem bé. No és que tingui ganes de contradir-los per sistema, però la meva percepció és un pèl diferent, menys optimista, diríem. Clar i breu: fins ara, el Barça ha jugat només dos partits contra equips de categoria contrastada, el València i el Depor, i els ha perduts tots dos. Al primer, el joc va ser tristíssim i frustrant. Al segon, es va jugar millor, però tothom va adonar-se que no hi havia res a fer: avui dia el Depor és bastant superior. La conclusió, doncs, va ser més frustrant encara. Aquest Barça, efectivament, pot aspirar al quart lloc, però es troba a una considerable distància dels tres primers. València, Depor i Madrid disputen una altra lliga.

De tota manera, es veu que això tampoc no és massa important, perquè el club funciona a les mil maravelles. Si fos així, potser és veritat que no ho seria, perquè, amb el temps, una cosa portaria a l'altra. Però, encara que els mitjans de comunicació m'hagin volgut convèncer del contrari, no és confiança, precisament, el que m'inspiren el Sr. Laporta i els seus directius. Em permeteu explicar-vos la pel·lícula -res, només una mica- a la meua manera?

Després d'inventar-se, en plena campanya electoral, el concepte de *crack mediàtic*, va vendre'ns el possible fitxatge de Beckham que, efectivament, té molt de *mediàtic* i potser també de *crack*. Però resulta que ha acabat al Madrid, com tots els candidats sabien ja aleshores -i ell també, suposo- i com li havien repetit diverses vegades. Ens ha portat el Ronaldinho, és veritat. Però jo tinc memòria: en va prometre dos. On és l'altre?

També va assegurar que la difícil situació econòmica del Barça no comportaria cap derrama per als socis. I després ha tingut el cinisme -em sembla que aquesta és la paraula justa- de dir que havia complert el que havia promès. Certament, augmentar en un 30 o en un 40% els abonaments no és una derrama tradicional, és una derrama *ad infinitum*. És clar que dir la veritat deu ser un acte d'ingenuïtat que només deuen practicar els ximplers.

El pas següent -m'imagino que per *donar-se a conèixer*- va ser passejar la bandera catalana i l'himne per uns quants llocs, una enginyosa d'utilització dels símbols que li assegurava el vist-i-plau de sectors influents i dels socis influenciats. Després de Núñez i Gaspart, ara sí que tenim un president catalanista!

Paral·lelament, ens va tocar viure l'horari esperpèntic del primer partit al Camp Nou, en una tendenciosa i esbiaixada lectura de la lletra menuda d'una llei segurament injusta, però coneguda i assumida per tothom. I, a continuació, van ser els àpats regionals, els balls i els cantants més variats i desconeguts. (Aquesta temporada, he anat un parell de vegades a l'Estadi i he vist tot això: és d'un provincialisme total i absolut). ¿Es tractava d'amagar la tristesa del joc de l'equip i els negatíssims resultats que acompanyaven tot aquest carnaval?



No és que cregui o que deixi de creure en Rijkaard, és que no estic gens convençut dels qui el van fitjar. Com voleu que em *senti* d'aquest equip -i d'aquest club, és clar? El nostre president és molt millor que Núñez i Gaspart, em diuen alguns amics. Home, sí. Però allò fou el que fou i no cal parlar-ne més. Encara en paguem les conseqüències. I n'hi ha per dies.



**TEIXITS SALVADOR**  
els teixits que tenen estil

Indústria, 33 - Tel. 93 725 65 90 - 08202 Sabadell